# U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **JUDr. et Ing. P. G., Ph.D.,** proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy,** se sídlem Jungmannova 35/29, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 14. 2. 2011, č. j. 11 A 57/2010 - 34,

**takto:**

**I.** Kasační stížnost **se odmítá.**

**II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

## Odůvodnění:

Kasační stížností ze dne 17. 3. 2012 žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 14. 2. 2011, č. j. 11 A 57/2010 - 34, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 12. 2009, č. j. S-MHMP 1002504a/2009, a zamítnut jeho návrh na přiznání osvobození od soudních poplatků a na ustanovení zástupce z řad advokátů s tím, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Jelikož kasační stížnost neobsahovala zákonem stanovené náležitosti, vyzval Městský soud v Praze stěžovatele usnesením ze dne 24. 11. 2011, č. j. 11 A 57/2010 - 44, k odstranění těchto vad, přičemž stěžovatel byl poučen o tom, že kasační stížnost bude odmítnuta, nebudou-li vady ve stanovené lhůtě odstraněny. Toto usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 15. 12. 2012, stěžovatel však na něj nijak nereagoval.

Nejvyšší správní soud nemůže pro vady kasační stížnosti v řízení pokračovat, neboť kasační stížnost zejména neobsahuje žádné stížní důvody a uvedení toho, čeho se žalobce domáhá (petit kasační stížnosti). Protože stěžovatel přes výzvu soudu tyto vady neodstranil, rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 120 s. ř. s. ve spojení s ust. § 37 odst. 5 s. ř. s. o odmítnutí kasační stížnosti.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud podotýká, že v řízení nebyly splněny podmínky pro ustanovení tlumočníka stěžovateli. Stěžovatel se v kasační stížnosti domáhal toho, aby mu byl podle čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod a ust. § 18 odst. 2 o. s. ř. ustanoven tlumočník z toho důvodu, „*že neovládá jazyk, kterým úmyslně ve flagrantním rozporu s procesním právem Úsek správního soudnictví při Městském soudu v Praze,* [...], *vedou řízení a jednání.*“ Nejvyšší správní soud tuto žádost posoudil za použití ust. § 64 s. ř. s. podle ust. § 18 odst. 2 o. s. ř., podle něhož „*účastníku, jehož mateřštinou je jiný než český jazyk, soud ustanoví tlumočníka, jakmile taková potřeba vyjde v řízení najevo. Totéž platí, jde-li o ustanovení tlumočníka účastníku, s nímž se nelze dorozumět jinak než některým z komunikačních systémů neslyšících a hluchoslepých osob.*“ Z výpisu evidence obyvatel však vyplývá, že stěžovatel se narodil a žije v České republice. Nelze proto mít za to, že by se jednalo o účastníka, jehož mateřštinou je jiný než český jazyk. Navíc stěžovatel se soudy vždy (v prvním stupni i v řízení o kasační stížnosti) komunikoval v českém jazyce a nevyvstala tak potřeba pro ustanovení tlumočníka stěžovateli. Z jeho podání (psaných i vlastní rukou) je zřejmé, že se nejedná o osobu hluchoslepou. A nakonec, v písemné fázi řízení by nevyvstala potřeba pro ustanovení tlumočníka ani v případě, že by byl stěžovatel osobou neslyšící. Z uvedených důvodů nebyl stěžovateli tlumočník ustanoven.

**P o u č e n í :** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. března 2012

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu